

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci

žalobce: **J. M. s.r.o.**, IČO:
se sídlem
zastoupený JUDr. Markétou Němcovou, advokátkou
se sídlem Brno, Riegrova 1378/1

proti

žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**
se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2019 č.j. RRTV/9058/2019-str

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný udělil společnosti M. B., a.s., IČ 26765586, se sídlem Bělehradská 299/132, PSČ 120 00 Praha (dále jen „vítězný žadatel“) podle § 18 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“) licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů se souborem technických parametrů Mokrý 2 89,2 MHz/50 W pro program Hitradio City s dobou platnosti do 10. října 2025 a zamítl žádost druhého žadatele, tj. žalobce.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 20. 2. 2018 vyhlásil licenční řízení k provozování rozhlasového vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů se souborem technických parametrů Mokrý 2 89,2 MHz/50 W, souřadnice WGS 84: 16 45 25/49 07 12. O udělení licence požádal žalobce a vítězný žadatel. Na základě přezkoumání obsahu podaných žádostí dospěl žalovaný k závěru, že účastníci řízení splnili předpoklady pro účast v licenčním řízení podle § 13 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., a že jejich žádosti obsahovaly náležitosti stanovené v § 14 zákona č. 231/2001 Sb.
3. Hodnocení podaných žádostí žalovaný provedl podle pravidel uvedených v zákoně č. 231/2001 Sb., zejména podle skutečností významných pro rozhodování o žádostech uvedených v § 17 odst. 1 tohoto zákona a podle pravidel a kritérií obsažených v Manuálu postupu rozhodování žalovaného o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb., který žalovaný přijal jako svůj vnitřní předpis ve znění ze dne 21. 12. 2010 (dále jen „Manuál“). Žalovaný vzájemně porovnal skutečnosti zjištěné ze žádostí a v napadeném rozhodnutí uvedl přehled základních dílčích kritérií, vždy ve vztahu ke každé ze zákonných skutečností významných pro rozhodnutí.
4. K § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., – základní kritérium technické připravenosti žalovaný uvedl, že hodnoceno je technické řešení (0-1b), přičemž jako dílčí kritérium je posuzováno buď přímo vlastní technické řešení v projektu popsané žadatelem, nebo písemně doložené předjednání smlouvy se specializovaným subjektem se zkušenostmi v této oblasti. K § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., pak žalovaný uvedl, že jako dílčí kritérium (s rozmezím dosažitelných bodů) je hodnocena identifikace menšiny (0-2b).
5. Co se týče hodnocení technické připravenosti vítězného žadatele, žalovaný konstatoval, že ten v žádosti uvedl konkrétní údaje o zajištění vysílání, a to především technické řešení pro zahájení a zajištění vysílání (stavba vysílače, umístění vysílací technologie, umístění antény, doprava signálu, přívod elektřiny, náklady na stavbu, provozní náklady včetně způsobu financování prostřednictvím nového souboru technických parametrů) s tím, že podrobnosti technického řešení uvedeného v projektu jsou součástí správního spisu. Vítězný žadatel byl v tomto kritériu hodnocen jedním bodem. Dva body žalovaný udělil vítěznému žadateli za naplnění dílčího kritéria identifikace menšiny, neboť tento žadatel identifikoval řadu národnostních menšin (slovenská, ukrajinská, ruská, polská, maďarská, bulharská, německá, řecká, romská, vietnamská a běloruská) a to zejména s odkazem na předložené dokumenty - „Sčítání lidu 2011“ a „Zprávu o situaci národnostních menšin v České republice za rok 2016“, přičemž prostor v programu bude věnován též menšinám s odlišnou sexuální orientací.
6. Pokud jde o žalobce, ten v žádosti uvedl údaje týkající se technické připravenosti k zajištění vysílání, a to především k technickému řešení pro zahájení a zajištění vysílání pomocí nového souboru technických parametrů. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v projektu neuvedl přesné souřadnice a adresu lokace, kde má být umístěno vysílací stanoviště dle podmínek předmětného licenčního řízení. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že technické prostředky nutné k vysílání, na které žalobce odkázal, jsou pozůstatkem po původním provozovateli vysílání na kmitočtu Mokrý-Horákov, panu F.

K. Původně byla licence k provozování programu Radio R udělena pro vysílací stanoviště WGS84: 16 45 20/49 13 05, které se nachází přímo v obci Mokrá-Horákov. V roce 2010 tehdejší provozovatel F. K. požádal žalovaného o změnu vysílacího stanoviště, a to na kótu Sokolnice 699, okres Brno-venkov, souřadnice WGS 84: 16 45 25/49 07 12, na které se následně na základě uděleného souhlasu přesunul. V roce 2016 však došlo ke změně v osobě majitele budovy (bývalá kasárna), kde byly vysílací technologie umístěny, a tehdejší provozovatel tyto technologie přemístil přibližně o 600 metrů na jihovýchod do bývalého vojenského areálu Stará hora nad Újezdem u Brna, kde jsou dle poznatků žalovaného umístěny i nadále. Tato změna stanoviště však nebyla realizována na základě souhlasu žalovaného o změně předmětné licence a provozovatel následně vysílání programu Radio R ukončil.

Vysílací technologie uváděné žalobcem tak není možné pro účely předmětného licenčního řízení použít. Dohoda o technickém řešení a umístění VF technologie na soukromém objektu, na kterou žalobce v projektu odkázal a kterou označil za stěžejní, nebyla k žádosti doložena. Jediný dokument, který žalobce dodal a ze kterého byla patrná souvislost s technickým zajištěním projektu, je smlouva o spolupráci mezi žalobcem a společností D. m., s.r.o., jejímž předmětem je závazek uvedené společnosti poskytnout žalobci technické a jiné zařízení určené k provozování rozhlasových stanic. Ani z této smlouvy o spolupráci však není patrné, že by vysílací technologie byly umístěny na stanovišti souřadnice WGS 84: 16 45 25/49 07 12, což oproti tomu vítězný žadatel explicitně ve své žádosti uvedl. Žalovaný proto na základě uvedených skutečností žalobci nepřidělil za dílčí kritérium projektového technického řešení žádný bod.

7. Za naplnění dílčího kritéria identifikace menšiny žalovaný přidělil žalobci jeden bod ze dvou možných. Konstatoval, že žalobce ve svém projektu výslovně žádné menšiny neidentifikoval, z doložených dokumentů lze však dovodit, že se bude jednat o menšinu národnostní, a to romskou.
8. Žalovaný shrnul, že žalobce předčil vítězného žadatele pouze v kritériu transparentnosti vlastnických vztahů podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. Oproti vítěznému žadateli nebyl žalobci přisouzen bod za naplnění dílčího kritéria projektového technického řešení v rámci technické připravenosti dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že technické prostředky a vysílací technologie popsané v projektu žalobce nejsou umístěny na stanovišti, kde se mají dle koordinace ČTÚ nacházet. V projektu ani dokumentech doložených žalobcem nejsou o jejich konkrétním umístění uvedeny žádné konkrétní údaje, a žalovaný proto shledal, že takto popsané technické řešení není pro udělení bodového ohodnocení dostatečné. Žalovaný dále konstatoval, že hlavním rozdílovým kritériem, které vedlo k udělení licence vítěznému žadateli, bylo kritérium přínosu žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin.
9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil hlavní podklady pro rozhodnutí, kdy zcela opominul rozhodnutí Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 22. 2. 2019 č.j. 9 A 199/2018-81 (dále jen „rozsudek ze dne 22. 2. 2019“) zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2018 č.j.

RRTV/15380/2018-zab a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to zejména v otázce týkající se technické připravenosti žalobce k zajištění vysílání.

10. Žalobce zdůraznil, že soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2019 poukázal na to, že přestože Manuál coby vnitřní předpis žalovaného staví na roveň slovní popis vlastního technického řešení a písemně doložené předjednání smlouvy se specializovaným subjektem se zkušenostmi v této oblasti, žalovaný ve zrušeném rozhodnutí dostatečně neosvětlil svůj zcela rozdílný přístup při posouzení dílčího kritéria projektového technického řešení slovně vylíčeného oběma účastníky ve svých projektech.
11. Žalobce namítl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se technické připravenosti žalovaný toliko opět konstatuje, že dohoda o technickém řešení a umístění VF technologie na soukromém objektu nebyla k žádosti o licenci doložena s tím, že jediným doloženým dokumentem je smlouva o spolupráci mezi žalobcem a společností D. m., s.r.o., jejímž předmětem je závazek společnosti D. m. s.r.o., poskytnout žalobci technické a jiné zařízení určené k provozování rozhlasových stanic, kdy z této není patrné, že by vysílací technologie byly umístěny na stanovišti souřadnice WGS 84: 16 45 25/49 07 12, což oproti tomu vítězný žadatel explicitně v žádosti uvedl, a žalovaný proto nepřidělil žalobci za dílčí kritérium projektového technického řešení žádný bod. Ačkoli o technické připravenosti vítězného žadatele nebyly v napadeném rozhodnutí zmíněny žádné podrobnosti, kdy tento pravděpodobně pouze uvedl základní údaje k zajištění vysílání, žalobce v žádosti předložil projekt, ze kterého plyne, že tento má k dispozici většinu technických prostředků nutných k vysílání. Pro účely zřízení nového vysílacího stanoviště, resp. úpravy studia, žalobce v projektu uvedl, že doložil nabídky a smlouvy, jimiž je připraven zajistit a zahájit vysílání, resp. jeho následný provoz. I když žalobce v projektu neuvedl přesné souřadnice a lokalizaci umístění vysílacího stanoviště, žalovaný uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že technické prostředky nutné k vysílání jsou pozůstatkem po původním provozovateli vysílání na kmitočtu Mokrý-Horákov, panu F. K. Žalobce se domnívá, že žalovaný by měl technickou připravenost posuzovat komplexně, nikoli tuto hodnotit a považovat za splněnou ze strany vítězného žadatele pouze na základě formálního doložení smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení vysílacího pracoviště s uvedením základních údajů potřebných k zajištění vysílání. Toto nebylo dodrženo, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalovaný vítěznému žadateli udělil jeden bod za technickou připravenost, nicméně žalobci udělil nula bodů. Žalovaný se tedy dle názoru žalobce nevypořádal s právním stanoviskem soudu, neboť nedostatečně odůvodnil naplnění dílčího kritéria projektového technického řešení.
12. Žalobce dále namítl, že žalovaný se nevypořádal s argumentací soudu, že při hodnocení kritéria přínosu žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin žalovaný vyhodnotil toto kritérium příliš formalisticky, když konstatoval, že žalobce dílčí kritérium identifikace menšiny splnil jen částečně, jelikož ve svém projektu uvedl konkrétní způsob podpory menšin, nikoli jejich identifikaci. Tento závěr soudu žalovaný nijak nerefletoval, když v napadeném rozhodnutí uzavřel, že za naplnění dílčího kritéria identifikace menšiny byl žalobci přidělen jeden bod ze dvou možných, a to z toho důvodu, že žalobce v žádosti žádnou konkrétní menšinu neuvedl, naproti tomu vítězný žadatel zřetelně identifikoval řadu národnostních menšin žijících na daném území, kdy takto učinil s odkazem na kvalitní a věrohodné zdroje. Žalovaný však žádným způsobem

neodůvodnil, z jakého důvodu považuje zdroje vítězného žadatele za kvalitní a věrohodné, přičemž současně nezmínil, z jakého důvodu nepovažuje taktéž zdroje žalobce za kvalitní a věrohodné, ačkoliv se žalobce navíc dlouhodobě soustředí a naplňuje cíle jím stanovené, tj. zaměřuje se k zajištění rozvoje kultury menšin tak, jak je uvedeno ve správním spise.

13. Žalobce má tedy za to, že existuje celá řada pochybností ohledně napadeného rozhodnutí. Žalovaný zejména nepostupoval v souladu s rozsudkem ze dne 22. 2. 2019, což je mj. v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. rozsudkem NSS ze dne 9. 10. 2008 č.j. 2 Afs 80/2008-67. Nadto žalovaný neodůvodnil napadené rozhodnutí dostatečným způsobem, čímž je napadené rozhodnutí zatíženo nezákonností a nepřezkoumatelností. Ačkoli měl žalovaný dostatečnou lhůtu k promyšlení skutečností relevantních pro nové rozhodnutí (napadené rozhodnutí bylo vydáno téměř 4 měsíce po vydání rozsudku ze dne 22. 2. 2019), nebylo předmětné rozhodnutí soudu nijak zohledněno. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí je účelové s cílem udělit licenci společnosti M. B., a.s., nikoli žalobci.
14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2019 seznal důvodnými toliko žalobní námitky týkající se vyhodnocení skutečností významných pro rozhodování o udělení licence dle § 17 odst. 1 písm. a) a g) zákona č. 231/2001 Sb., konkrétně dílčí kritérium projektového technického řešení a dílčí kritérium identifikace menšiny. Žalovaný proto přistoupil k vypracování nového rozhodnutí za plného respektování názoru Městského soudu v Praze.
15. K námitce týkající se vyhodnocení kritéria technické připravenosti žadatele k zajištění vysílání podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., konkrétně dílčího kritéria projektového technického řešení, žalovaný poukázal na to, že vítězný žadatel uvedl v žádosti o licenci konkrétní skutečnosti, které se k vyhodnocení tohoto kritéria vztahují, a byl mu tudíž v dílčím kritériu projektového technického řešení přidělen jeden bod. Přestože žalobce také většinu požadovaných náležitostí ve své žádosti uvedl, žalovaný jasně v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal, z jakého důvodu rozhodl o nepřidělení bodu za naplnění tohoto dílčího kritéria. Žalovaný technickou připravenost posuzoval komplexně a nikoli pouze na základě doložených smluv a tvrzených skutečností, jak namítl žalobce. Nelze přijmout závěr, že žalobce je technicky připraven, pokud odkazuje na vysílací technologie, které nejsou umístěny na správném stanovišti. Vzhledem k tomu, že žalobce závěry ohledně nesprávného umístění vysílacích technologií nijak v žalobě nerozporuje, utvrzuje tím žalovaného o jejich správnosti.
16. Žalovaný rovněž zdůraznil, že oproti předchozímu rozhodnutí v napadeném rozhodnutí osvětlil svůj zcela rozdílný přístup při posouzení dílčího kritéria projektového technického řešení slovně vylíčeného oběma účastníky ve svých projektech.
17. Poznamenal, že dílčí kritérium technické připravenosti nebylo tím zásadním kritériem, které vedlo k udělení licence vítěznému uchazeči, neboť tím bylo kritérium přínosu žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Ohledně hodnocení tohoto kritéria žalovaný uzavřel, že přidělení jednoho bodu ze dvou možných bylo odůvodněno tím, že žalobce ve své žádosti žádnou konkrétní menšinu neuvedl, naproti tomu vítězný žadatel zřetelně

identifikoval řadu národnostních menšin žijících na daném území. Žalobce účelově pominul, že žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně uvedl, že přestože žalobce ve svém projektu výslovně žádné menšiny neidentifikuje, z doložených dokumentů lze dovodit, že se bude jednat o menšinu národnostní, a to romskou. Důvodem pro bodové zvýhodnění úspěšného žadatele oproti žalobci tak není skutečnost, že žalobce žádné menšiny neidentifikoval, nýbrž skutečnost, že vítězný žadatel kromě romské národnostní menšiny identifikoval celou řadu dalších národnostních menšin žijících na daném území, přičemž tak učinil odkazem na kvalitní a věrohodné zdroje – „Sčítání lidu 2011“ a „Zprávu o situaci národnostních menšin v České republice za rok 2016“. Žalovaný je přesvědčen, že takto zpracované kritérium identifikace menšiny svědčí o tom, že vítězný žadatel se skutečně problematikou menšin zabýval, dopodrobna ji zmapoval, a bodové zvýhodnění vítězného žadatele tudíž nijak nevybočuje z mezí logické a správné úvahy, přičemž toto zvýhodnění bylo rovněž odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Současně žalovaný uvedl, že mu není známo, z jakého důvodu by měl zpochybňovat závěry „Sčítání lidu 2011“ a „Zprávy o situaci národnostních menšin v České republice za rok 2016“. Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmínil, z jakého důvodu nepovažuje taktéž zdroje žalobce za kvalitní a věrohodné, to však nemohl učinit, neboť žalobce žádné zdroje svých poznatků ohledně složení obyvatelstva z hlediska národnostních menšin neuvedl ani necitoval. Ve světle právního názoru soudu žalovaný nezohlednil doložení deklarované spolupráce žalobce s Moravsko-slezskou křesťanskou akademií, z. s., jako podporu náboženské menšiny. Nicméně tak nebylo učiněno k tíži žalobce, neboť žalovaný postupoval identicky v případě vítězného žadatele a jím deklarované spolupráce se subjektem Diecézní charita Brno. Žalovaný tedy uzavřel, že oba žadatelé se soustředí pouze na podporu menšin národnostních, přičemž vítězný žadatel toto dílčí kritérium naplnil ve větší míře.

18. V replice k vyjádření žalovaného žalobce dále namítl, že žalovaný přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí, aniž by nařídil ústní jednání, přestože mu tak ukládá zákon č. 231/2001 Sb., v ustanovení § 25 odst. 3. Ačkoli žalovaný měl a mohl vyzvat žalobce k předložení relevantních podkladů k udělení licence, ničeho neučinil, což je samo o sobě protiprávní.
19. Posouzení žalovaného ohledně správnosti stanovíště žalobce považuje za sporné, jelikož podle žalobce je toto stanovíště vyhovující, což dovozuje s ohledem na aktuální skutkový stav této věci, který byl již jednou projednáván soudem.
20. Dále žalobce namítl, že žalovaný nerespektuje skutkový stav týkající se technické připravenosti žalobce. Tento je žalovanému dobře znám, a to jak z úřední činnosti, tak z jednání u soudu dne 22. 2. 2019. Žalovaný skutkový stav účelově zjednodušuje a místo zohlednění praktického řešení upřednostňuje pouhé formální postupy vítězného žadatele. Žalobce zcela jasně vysvětlil praktické řešení ohledně technické připravenosti, kdy toto vysvětlení také podložil důkazy, což žalovaný nezohlednil. Uvedl, že na stejné kótě za využití stejné frekvence rádiového vysílání, kdy veškeré technické vybavení nutné k uskutečnění tohoto vysílání, jako je vysílač, vysílací anténa, a další technické prostředky potřebné pro šíření signálu na dané frekvenci, jsou na vhodném místě umístěny po původním provozovateli panu F. K., který svého času aktivně vysílání provozoval, tudíž se nejedná o pouhý odkaz na dokumenty, které v budoucnu mohou uskutečnit vysílání, ale o

ryze prakticky proveditelné řešení, což je velmi relevantním faktem, který je třeba zohlednit. Navíc byl pan F. K. s to zodpovědět jakékoli dotazy, a to např. prostřednictvím osobní konzultace, jakož i předložením veškerých listin prokazujících technickou připravenost žalobce. Toho však žalovaný nevyužil. Žalobce rovněž zdůraznil, že jeho jednatel je úspěšným absolventem ČVUT, konkrétně oboru „Šíření elektromagnetického pole a antény“, má v oboru dlouhodobou praxi a od roku 2001 je jednatelem společnosti D. m. s.r.o., která aktivně navrhuje nejen technické parametry vysílání, ale pomáhá jiným provozovatelům při realizaci vysílání. Tyto skutečnosti jsou žalovanému známy, přesto je ignoruje. S ohledem na tuto skutečnost žalobce nepovažuje za nezbytné dokládat žalovanému další formální smlouvy týkající se uskutečnitelnosti realizace vysílacího stanoviště, jelikož toto je zjevné jak s ohledem na fakt, že na místě, kde hodlá žalobce vysílání realizovat, již vysílání v minulosti probíhalo, tak s ohledem na skutečnost, že jednatel žalobce je profesionálem v oblasti provozování a realizace rozhlasového vysílání, což znamená, že zná a aktivně realizuje jak teoretické, tak i praktické věci týkající se vysílání. Postup žalovaného jen dokládá fakt, že žalovaný od počátku preferuje vítězného žadatele. Žalobce má za to, že žalovaný svým jednáním porušuje zásady správního řízení, a to jmenovitě zásadu ochrany dobré víry, zásadu legitimního očekávání, zásadu materiální pravdy a zásadu procesní rovnosti správního řízení.

21. Žalobce též uvedl, že pan F. K. ukončil vysílání z důvodu opomenutí podání žádosti o prodloužení licence, z čehož lze logicky dovodit, že byl technicky na obnovu vysílání bezprostředně připraven. Žalobce akcentoval, že se nejedná o pouhou připravenost vysílacího stanoviště, ale i o připravenost v oblasti studiové techniky, RR trasy a dalších technologií nutných k zahájení vysílání. Tyto informace zná žalovaný nejen ze své běžné činnosti, ale i z jednání právě s panem F. K., kdy mu bylo žalovaným přislíbeno, že v případě jeho žádosti o udělení nové licence bude přihlíženo zejména k faktu, že již na uvedených technických prostředcích rádio do ukončení platnosti své původní licence provozoval. Po zvážení všech okolností se pan F. K. rozhodl nežádat o udělení nové licence, ale spolupracovat s žalobcem a požádat o licenci ve společném projektu. I z tohoto důvodu považoval žalobce za naprosto jednoznačné, že jeho technická připravenost k vysílání je nejen prokázána, ale i zcela konkrétně doložena.
22. Podotkl rovněž, že žalovaný zná ze své činnosti nespočet případů, kdy si jednotliví žadatelé, tj. provozovatelé, mění stanoviště svých jednotlivých vysílačů. Argumentaci ohledně přemístění vysílacího stanoviště proto žalobce považuje za účelovou, stejně jako tvrzení žalovaného ohledně údajného ukončení činnosti pana F. K. z důvodu neodsouhlasení změny stanoviště vysílače. V řízení před žalovaným nebylo prokázáno, že by pan F. K. ukončil vysílání programu Radio R z důvodu neodsouhlasení změny stanoviště.
23. Žalobce má za to, že marginální změna v souřadnicích není relevantním důvodem k ponížení hodnocení připravenosti žadatele. Žalovaný by měl naopak posuzovat připravenost žalobce jako maximální, co se týká technické stránky. K tomu žalobce dodal, že je zcela nepochopitelné, že vítězný žadatel získal v otázce ohledně technického řešení jeden bod, když jeho podklady tvořily toliko formální smlouvy, přičemž o eventuální bezchybné realizaci lze jen polemizovat, zatímco praktické řešení žalobce nebylo ohodnoceno žádným bodem, ačkoli je výrazně použitelnější.

24. Žalobce dále zdůraznil, že odůvodnění zvýhodnění žadatele, pokud jde o hodnocení kritéria přínosu k zajištění kultury národnostních, etnických a jiných menšin, v napadeném rozhodnutí absentuje. Přestože žalobce zdroje svých poznatků ohledně složení obyvatelstva z hlediska národnostních menšin výslovně neuvedl ani necitoval, doložil desítky dokumentů, kterým prokázal, že sám dlouhodobě spolupracuje v regionu s menšinami a díky spolupráci s panem F. K. se spolupráce s menšinami i citelně zvyší.
25. Žalobce nepovažuje pouhé vyjmenování menšin dle statistické ročenky za smysluplný podklad vedoucí k zisku vyššího bodového ohodnocení. Naopak zpochybňuje skutečnost, že by vítězný žadatel ve svém vysílání měl v úmyslu se věnovat národnostním menšinám, ačkoli je pečlivě vypsál dle ročenky sčítání lidu. S ohledem na v podstatě „velkoměstský formát“ vítězného žadatele lze jen s velkými pochybnostmi uvažovat o reálném přínosu takto koncipovaného „nového“ programu ve vztahu k národnostním menšinám. Žalovaný provádí mimo jiné i monitoring vysílání jednotlivých provozovatelů, tím sám ověřuje obsah jejich vysílání, a proto má k dispozici též informaci, jakým způsobem se vítězný žadatel národnostním menšinám ve svém stávajícím programu, který chce rozšířit i na nový kmitočet, věnuje (na novém kmitočtu dle nové licence bude totiž šířen stejný program, jaký již aktuálně vítězný žadatel provozuje).
26. Přínos vítězného žadatele žalobce nepovažuje za relevantní. Je to právě žalobce, který může posluchače obohatit, když se jeho vysílání bude věnovat posluchačům v regionu, a tím tedy i menšinám zde žijícím. Bazírování žalovaného na vypsání menšin dle analýzy týkající se složení obyvatel a ignoraci praktického fungování považuje žalobce za naprosto nelogické až absurdní, protože větší bodový zisk je připsán žadateli, který v této oblasti nebyl doposud nijak zainteresován, jelikož vysílání těmto menšinám nijak nepřizpůsobuje, přestože je ukázkově vyjmenoval. Vítězný žadatel získal za vyjmenování menšin v dané oblasti o dva body více než žalobce, ačkoli tím nijak neproazuje, že se těmto bude reálně věnovat. Žalobce naproti tomu prokazuje dlouhodobě skutečnou orientaci na jím identifikované menšiny, nikoli pouhé formální označení menšin žijících v dané oblasti. Žalobci nemůže být k tíži, když namísto pouhého vyjmenování menšin dle statistik uvádí reálné fungování jeho vysílání. Bodový rozdíl v této oblasti s vítězným žadatelem považuje žalobce za značný, neboť žalobce doložil množství dokumentů prokazujících spolupráci s jím identifikovanými menšinami.
27. Žalobce dále uvedl, že zhruba od roku 2002 docházelo k četnému podávání vzájemných žalob mezi jednotlivými žadateli o licenci k provozování rozhlasového vysílání, jež vedly téměř ke znemožnění žalovaného rozhodovat o těchto licencích. Tato situace zkomplikovala celý proces, v důsledku čehož žadatelé nemohli zahájit rozhlasové vysílání po řadu let. Navíc v důsledku podávání těchto žalob došlo ke zpřísnění některých výkladů zákona č. 231/2001 Sb., a to například v oblasti přidělování dokrývacích kmitočtů, kdy k jejich přidělování fakticky nedochází, ačkoli je zákonem možnost dokrývací kmitočty přidělit umožněna. Právě kmitočet Mokrý 2 89,2 MHz/50 W je dle žalobce přesným příkladem kmitočtu, jež měl být přidělen spíše jako dokrývací, nikoli formou samostatné nové licence. Před několika lety nicméně došlo k významnému posunu - byla zavedena nepsaná zvyklost mezi jednotlivými žadateli a žalovaným, podle níž má žalovaný nově přihlížet i ke skutečnosti, kdo nový kmitočet navrhl a požádal o něj jako první. Toto

nepsané pravidlo zohledňuje žadatele z důvodu, že nalézt, navrhnout a zkoordinovat nový kmitočet není levnou ani jednoduchou záležitostí. I žalobce tuto zvyklost ctí, a proto se do licenčních řízení, ve kterých si kmitočty navrhli jiní, záměrně nehlásí. Díky dodržování uvedené zvyklosti došlo k razantnímu snížení počtu žalob proti žalovanému. Podání žaloby je tedy v souvislosti s výše uvedeným výjimkou, kdy motivem podání žaloby bylo mimo jiné právě nedodržení této zvyklosti. Žalobce byl v dobré víře, že mu bude licence přidělena, neboť nemohl nijak předpokládat, že by licence byla přidělena jinému subjektu. V tomto kontextu žalobce znovu odkázal na skutečnost, že původním provozovatelem kmitočtu Mokrá 2 89,2 MHz/50 W byl pan F. K., který si tento kmitočet nechal v minulosti nalézt a zkoordinovat, a proto žalobce dle této zvyklosti, ač tato není nijak právně zakotvena, podal žádost o přidělení licence na tomto kmitočtu.

28. Žalobce shrnul, že on i vítězný žadatel mají podobný záměr – chtějí rozšířit své aktuální vysílání, tzn., že oba v dané oblasti působí. Vítězný žadatel navíc disponuje dvěma kmitočty s tím, že dosah a rozsah jeho vysílání je výrazně lepší a kvalitnější, než je tomu u žalobce, který provozuje pouze jeden kmitočet, a to z méně výhodnější kóty, jež neumožňuje dobré pokrytí ve větších vzdálenostech od vysílače. Žalovanému je z reálného fungování dosavadního vysílání vítězného žadatele známo, že tento namísto nového přínosu ve formě obohacení společnosti má spíše konzumační účinek, kdy vítězný žadatel „odebírá“ kmitočty ostatních provozovatelů a jejich využití není nic jiného než „mnohačetným překrýváním a neefektivním využitím kmitočtového spektra“. Žalobce má za to, že jeho projekt a pojetí regionálního vysílání v tomto duchu bude mít větší přínos pro posluchače než tomu je u vítězného žadatele, jehož program je již nyní dobře zachytitelný na jeho současných dvou kmitočtech.
29. Žalobce považuje jednání žalovaného za šikanózní, účelové, jakož i v rozporu se zásadami správního řízení a taktéž nerespektující stanovisko Městského soudu v Praze uvedené v rozsudku ze dne 22. 2. 2019.
30. Při jednání před soudem, které se konalo dne 14. 11. 2019, žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odkázal na podanou žalobu i repliku a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Zdůraznil, že žalovaný poté, kdy bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2019, nenařídil ústní jednání a tím porušil § 25 zákona č. 231/2001 Sb. Žalovaný neučinil žádné úkony potřebné ke zjištění nedostatků vytknutých mu soudem, přičemž napadené rozhodnutí vydal v relativně krátkém čase a žalobci neumožnil se vyjádřit. Co se týká hodnotícího kritéria identifikace menšin, žalovaný nezohlednil, že žalobce provozuje vysílání regionálního charakteru, v němž se zaměřuje na jednotlivé menšiny. U hodnocení kritéria technické připravenosti žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl nové skutečnosti, které ve svém předchozím rozhodnutí vůbec nezmínil. Žalovaný při jednání před soudem navrhl zamítnutí žaloby a v podrobnostech odkázal na své vyjádření. K námitce, že nebylo konáno ústní jednání podle § 25 zákona č. 231/2001 Sb., uvedl, že žalobcem uvedené ustanovení zákona se vztahuje k jinému typu řízení. Pokud měl žalobce na mysli, že žalovaný znovu nekonal veřejné slyšení, koncentrace řízení toto žalovanému neumožňuje. Zároveň podotkl, že žalobce tuto skutečnost žalovanému v průběhu správního řízení nevytkl. Pokud jde o hodnocení technické připravenosti, žalovaný reflektoval skutečnost, že žalobce odkázal na vysílací technologie umístěné mimo požadované souřadnice. I pokud

jde o hodnocení kritéria identifikace menšin, žalovaný respektoval názor soudu a žalobci přidělil bod za identifikovatelnou romskou menšinu. Není pravdou, že žalobce na podporu tohoto kritéria doložil desítky dokumentů, žalovanému byly předloženy pouze tři. Při hodnocení jednotlivých kritérií žalovaný vychází z písemných žádostí a doložených dokumentů; v jeho možnostech není posuzovat, zda žadatelem deklarovaná podpora menšin bude reálně (v budoucnosti) realizována.

31. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
32. Podle § 12 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., v relevantním znění licenci uděluje Rada v řízení o udělení licence (dále jen „licenční řízení“). Licence opravňuje provozovatele vysílání k rozhlasovému a televiznímu vysílání v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem a jinými právními předpisy. Licence vstupuje v platnost dnem, kdy rozhodnutí Rady nabylo právní moci s výjimkou případu podle § 18 odst. 2. Podle odstavce 4 téhož zákonného ustanovení platí, že *na udělení licence není právní nárok, pokud není dále stanoveno jinak*.
33. Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., v relevantním znění při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal.
34. Podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. v relevantním znění při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.
35. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
36. V posuzované věci je předmětem sporu mezi účastníky řízení otázka, zda žalovaný náležitě zhodnotil naplnění skutečností významných pro rozhodnutí o udělení licence uvedených v § 17 odst. 1 písm. a) a g) zákona č. 231/2001 Sb. Žalobce konkrétně namítl, že žalovaný nedostatečně odůvodnil napadené rozhodnutí ohledně naplnění dílčího kritéria projektového technického řešení, když žalobci nebyl za toto kritérium přidělen žádný bod, a dále že žalovaný žádným způsobem neodůvodnil kvalitu a věrohodnost zdrojů, z nichž vítězný žadatel čerpal údaje pro účely naplnění dílčího kritéria – identifikace menšiny, a nezdůvodnil, proč nepovažuje za kvalitní zdroje žalobce.
37. Jak konstatoval již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 2. 2019 č.j. 9 A 199/2018-81, soudům ve správním soudnictví přísluší k námitkám neúspěšných žadatelů o licenci především posoudit, zda hodnocení Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) nevybočilo ze zákonných mezí a mezí správního uvážení, případně zda Rada toto uvážení nezneužila. Soudy ve správním soudnictví v rámci rozhodování o udělení licence Rady mohou přezkoumat zejména, zda je rozhodnutí řádně odůvodněno, zda jsou v něm zhodnocena zákonná kritéria, podle nichž byly žádosti posuzovány, jak tato kritéria naplnil úspěšný žadatel ve srovnání s neúspěšnými žadateli, zda byly na všechny žadatele

kladeny stejné požadavky, případně zda má hodnocení učiněné Radou oporu ve spisu a zda nevybočilo z mezí logického uvažování. Pokud Rada dostala požadavků, správní soudy nejsou povolány k přehodnocení jejich závěrů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2004 č.j. 3 As 24/2004-79 nebo ze dne 8. 2. 2012 č.j. 7 As 138/2011-251).

38. Městský soud v Praze při posuzování správního uvážení o naplnění zákonných hledisek pro udělení licence respektuje postup podle pravidel, které si žalovaný vytyčil ve svém vnitřním předpise – Manuálu k zajištění objektivizace a jednotnosti rozhodování (dále jen „Manuál“), pokud bodové hodnocení žádostí o licenci spolu s doprovodným odůvodněním přidělení určitého počtu bodů k jednotlivým zákonným kritériím a dílčím kritériím těmto zákonným kritériím podřazeným odpovídá a naplňuje základní hlediska ustanovení § 17 zákona č. 231/2001 Sb., a odpovídá skutkovému stavu, tj. obsahu žádosti a podkladům, které na podporu své úspěšnosti v řízení žadatelé předložili. Bodové hodnocení jako východisko pro správní uvážení žalovaného je pro přezkum udělené licence soudem významné potud, pokud je toto bodové ohodnocení postavení žadatelů a jejich programové skladby vysílání z hlediska zákonných hledisek dle ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., náležitě odůvodněno (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2015 č.j. 9 A 8/2015-74).
39. Pokud jde o vymezení jednotlivých žalobních bodů a rozsah, v jakém žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí, je nutno zdůraznit, že míra jejich konkrétnosti a věcné podrobnosti předurčuje i míru, v jaké je soud oprávněn důvodnost takové námítky posoudit.
40. Žalobce se v prvním žalobním bodě omezil na tvrzení, že *ačkoli o technické připravenosti vítězného žadatele nebyly v napadeném rozhodnutí zmíněny žádné podrobnosti, žalobce v žádosti předložil projekt, ze kterého plyne, že žalobce má k dispozici většinu technických prostředků nutných k vysílání*. Žalovaný přitom těžiště své argumentace při hodnocení dílčího kritéria technické připravenosti žalobce opřel o zjištění, že technické prostředky, na které žalobce odkázal, jsou pozůstatkem po původním provozovateli vysílání, který však vysílací technologie přemístil přibližně o 600 metrů dále od vysílacího stanoviště původně umístěného na souřadnici dle podmínek vyhlášeného licenčního řízení. Požadavek, aby žadatel svou technickou připravenost přizpůsobil stanoveným podmínkám licenčního řízení, tedy i tomu, aby umístění vysílacího stanoviště vybaveného k tomu příslušnou technologií odpovídalo poloze určené souřadnicemi WGS 84 (world geodetic system), je zcela logický a legitimní. Žalobce nesprávné umístění vysílací technologie nezpochybnil, když především sám připustil, že v předloženém projektu přesné souřadnice a lokalizaci vysílacího stanoviště neuvedl. Právě skutečnost, že žalobce hodlal využít technické prostředky po původním provozovateli, podporuje argumentaci žalovaného, že vysílací technologie uváděné žalobcem není možné pro účely licenčního řízení použít, neboť předchozí provozovatel veškeré technické vybavení přemístil mimo požadované souřadnice WGS 84. Není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že žalovaný neposuzoval technickou připravenost komplexně, ať již ve vztahu k žalobci samotnému či v konfrontaci s tím, jak technickou připravenost odůvodnil vítězný žadatel. Žalovaný nerozporoval tvrzení žalobce, že podle projektu disponuje, v obecném měřítku, většinou technických prostředků nutných k vysílání. Žalobce se však „diskvalifikoval“, pokud jde o přidělení bodů v rámci tohoto dílčího hodnotícího kritéria tím, že svou technickou

připravenost nekoordinoval s podmínkami licenčního řízení potud, že pouze odkázal na technické vybavení instalované na místě, které nekoresponduje s pozicí danou souřadnicí WGS 84. Žalobce též nikterak nedoložil, že jím prezentované vysílací technologie budou instalovány na stanovišti vymezeném v podmínkách licenčního řízení. Ačkoli v předloženém projektu odkazoval zejména na dohodu o technickém řešení a umístění VF technologie na soukromém objektu, tuto dohodu nepředložil. V této souvislosti je zapotřebí uvést, že žadatel o licenci může doplňovat svou žádost o udělení licence v tom smyslu, že ji upřesní či doplní o přílohy listin, na něž v žádosti odkazoval, přičemž může též aktualizovat údaje či v jiném rozsahu dokládat skutečnosti v žádosti tvrzené (srov. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2016 č.j. 9 A 173/2016-51). Žalobce nespecifikoval, jaké nabídky a smlouvy, jimiž měl prokazovat svou připravenost zajistit a zahájit vysílání, resp. následný provoz, měly být relevantní pro posouzení jeho žádosti z hlediska kritéria technické připravenosti, když tyto smlouvy ani nedoložil, resp. netvrdil, že je v průběhu správního řízení o žádosti žalovanému předložil. V tomto ohledu nelze přisvědčit námitce, že doložil svou připravenost zřídit nové vysílací pracoviště, resp. provést úpravy studia. Žalovaný dostatečnou argumentací uvedenou v napadeném rozhodnutí odstranil nedostatky odůvodnění svého předchozího rozhodnutí ve věci, vytknuté mu Městským soudem v Praze v rozhodnutí ze dne 22. 2. 2019, neboť srozumitelně vyložil, proč nelze technickou připravenost žalobce ocenit přidělením bodu ve smyslu Manuálu. Nesetřval tedy na argumentaci, že žalobce nepředložil dohody a smlouvy uvedené v projektu, nýbrž nepřidělení bodu za dílčí kritérium technické připravenosti odůvodnil nesprávným umístěním vysílacího stanoviště. Vycházel přitom z podkladů, které doložil žalobce, a proto je zcela nepřipadný poukaz žalobce na to, že žalovaný napadené rozhodnutí (nepřípustně) opřel o nové skutečnosti oproti předchozímu, soudem zrušenému rozhodnutí. Námitka, že se žalovaný nevypořádal s právním názorem soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 22. 2. 2019, tak neobstojí.

41. Až v replice k vyjádření žalovaného žalobce učinil sporným závěr žalovaného ohledně nesprávného umístění vysílacího stanoviště. Toto tvrzení však bylo uplatněno v rozporu se zákonnou lhůtou pro rozšíření žalobních bodů (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s.ř.s.), a tudíž k němu nelze přihlížet. Nicméně přes opožděnost této žalobní námítky lze konstatovat, že ani z repliky žalobce nevyplývají konkrétní věcné důvody, které by vyvrátily klíčový závěr žalovaného, že vysílací technologie, o nichž žalobce ve svém projektu hovořil, jsou umístěny mimo určené souřadnice. Žalobce v replice naopak výslovně poukázal na nespočet případů, kdy si provozovatelé mění stanoviště jednotlivých vysílačů, ať již z důvodu lepšího umístění vysílací antény či výhodnějšího nájmu na stanovišti, s tím, že marginální změna v souřadnicích není relevantním důvodem k ponížení hodnocení připravenosti žalobce, z čehož lze dovodit, že změnu stanoviště vysílače nepovažuje žalobce za běžnou záležitost.
42. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl nedostatečné vyhodnocení dílčího kritéria podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., v němž žalovaný posuzoval přínos žadatelů k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin. Žalobce byl v tomto dílčím kritériu hodnocen jedním bodem, neboť na rozdíl od vítězného žadatele identifikoval pouze jednu menšinu, na níž se měl ve své programové nabídce zaměřit. Oproti vítěznému žadateli žalobce neuvedl žádné zdroje, z nichž měl čerpat při identifikaci menšin pro účely sestavování své programové skladby. Jeho tvrzení, uvedené opět až

v replice k vyjádření žalovaného, že doložil desítky dokumentů o své dlouhodobé spolupráci s menšinami v regionu, je vedle skutečnosti, že se jedná o námitku uplatněnou po zákonné lhůtě, též naprosto nekonkrétní, když žalobce zůstal jen u této obecné proklamace, aniž by jednotlivé dokumenty řádně označil. Námitka, že žalovaný neuvedl důvody, proč nepovažuje (blíže nespecifikované) zdroje žalobce za kvalitní, je tak přinejmenším nelogická a v této podobě nemůže obstát. Opožděně byla uplatněna též námitka, že žalovaný na straně jedné nepřihlédl k regionální podobě vysílání žalobce, a na straně druhé se spokojil s tvrzením vítězného žadatele, že svou programovou nabídku zacílí na všechny definované národnostní menšiny. Přestože soud k této námitce nemůže přihlížet a posuzovat její důvodnost, považuje za vhodné uvést, že žalobci nic nebránilo v tom, aby na základě svého dosavadního působení v regionu identifikoval všechny menšiny (národnostní, etnické, náboženské či jiné), na něž ve své programové skladbě dosud pamatoval a které hodlal zahrnout také do projektu předloženého k předmětné žádosti. Zároveň je nutno odmítnout tvrzení žalobce, že vítězný žadatel pouze formálně označil jednotlivé národnostní menšiny s úmyslem je fakticky ve vysílání opomíjet, neboť takové tvrzení není ničím podložené, a jedná se tak o pouhou spekulaci.

43. Soudu nejsou známy žádné důvody, proč by závěry vyplývající ze „Sčítání lidu 2011“ a ze „Zprávy o situaci národnostních menšin v ČR za rok 2016“, tedy z podkladů, z nichž vycházel vítězný žadatel při identifikaci jednotlivých menšin v daném regionu, měly být nevěrohodné či nekvalitní. Měl-li žalobce za to, že tyto zdroje obsahují nepřesné či v jiném směru nekorektní údaje, bylo na něm, aby své konkrétní pochybnosti vtělil do žalobní námítky. Toliko obecné a věcně prázdné námitce soud přisvědčit nemůže.
44. Pro úplnost soud dodává, že postup podle § 25 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., na jehož nedodržení žalobce poukázal v replice k vyjádření žalovaného, je vyhrazen pro řízení podle Hlavy II uvedeného zákona týkající se *licenčního řízení k provozování rozhlasového nebo televizního vysílání šířeného prostřednictvím družic, kabelových systémů a zvláštních přenosových systémů a k provozování zemského digitálního rozhlasového nebo televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů*. Na řízení o předmětné žádosti se však vztahuje Hlava I zákona č. 231/2001 Sb., upravující řízení o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů, neboť udělení licence se týká terestrického analogového a nikoli digitálního vysílání. Lze doplnit, že žalovaný uskutečnil veřejné slyšení stran ve smyslu § 16 zákona č. 231/2001 Sb., čímž naplnil zákonem sledovaný účel tohoto slyšení, jímž je projednání otázek týkajících se programové skladby navrhované jednotlivými účastníky licenčního řízení (§ 16 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb.). I tuto námitku navíc žalobce uplatnil opožděně, stejně jako tvrzení o porušení nepsané zvyklosti mezi jednotlivými žadateli a žalovaným, podle níž má žalovaný přihlížet i ke skutečnosti, kdo nový kmitočet navrhl a požádal o něj jako první. K tomuto tvrzení soud na okraj uvádí, že žalobcem zmiňovaná zvyklost není kritériem, které by bylo dle zákona významné pro rozhodnutí v dané věci, ani se nejedná o kritérium, jímž by se měl žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí zabývat ve smyslu předchozího zrušovacího rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2019.

45. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

46. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. listopadu 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu